

דף מד.

עין משפט א.ב.

יו"ד סימן כ סעיף ב

עין בסעיף הקודם

עין משפט ג.

יו"ד סימן כד סעיף טז

יז. מה שפסול בעיקור היינו בנעקר כולו ^ג אבל נשאר בו משהו כשר ^ד.
ובלבד שהנשאר יהיה במקום אחד אבל אם המיעוט הנשאר הוא
מדולדל מעט כאן ומעט שם פסול ^ה שניכר הדבר שנעקר בכח ומה
שנשאר חיבור מדולדל והוא ליה נעקר כולו ופסול. והוא שנעקר רובו
אבל נעקר מיעוטו ^ו ורובו קיים אע"פ שהרוב שנשאר הוא מדולדל מעט
כאן ומעט כאן כשר.

עין משפט ד.ה.

יו"ד סימן לג סעיף א

א. ניטל הלחי התחתון כשרה ^ז ובלבד שיכולה לחיות ^ח ע"י הלעטה.

ג. מימרא דרב נחמן מ"ד וכפי' רש"י וכן פסק הרא"ש והרשב"א.
ד. ובכף החיים אות ס"א הביא מאחרונים דפוסלים גם בנשאר מיעוטו במקום אחד.
ה. הגם שאם נשאר מיעוטו כשר וכמו שכתב ברישא כתב הרשב"א דכשהוא מתפרק
במקומות רבים הדבר ניכר שנתפרק בכח לא כן בנתפרק במקום אחד ונשאר מיעוט
מחובר בחוזק. כף החיים אות ס"ב.
ו. ולדידן אנו אוסרין אפי' נעקר במשהו בשעת השחיטה. כף החיים אות ס"ג.
ולאחר שחיטת רוב בעוף נעקר הנשאר או עקין ביד יש להכשיר, ויש נוהגין אפי' לתלוש
לכתחילה הסימן ביד אחר שנשחטו רובם. כף החיים אות ס"ד. ואם הרגיש בשעת השחיטה
שנעקר מעט ע"י נדנוד הבעל חי ששמע כעין קנא"ק זה מורה על עיקור ויש להטריף ואין
בזה שום בדיקה אם מצא אותם עקורים אחר השחיטה. כף החיים ס"ה. השוחט עוף זכר
יראה לפני השחיטה שיהיה השיפוי רובץ על מקומו שלא יהיה הגרמה. כף החיים אות
ס"ו.
ז. ממשנה חולין דף נ"ד. והוא שיכול לחיות ע"י הלעטה, כ"כ הרא"ש שם בשם הגאונים.
וה"ה נבראה כך בלא לחי. כה"ח אות ה'. וכל זה בניטל הלחי התחתון דכשרה היינו
בענין שאין משום עיקור הסימנים. ש"ך ס"ק א'.
ח. והוא שאם ראינוה הולכת ומתמעטת וגם כשמאכילין אותה מסרבת לאכול ואינה
חפצה זה סימן שאינה יכולה לחיות. כף החיים אות ד'.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

הגה: ה"ה עוף שניטל חרטומו ט ויכול לחיות ע"י הלעטה כשר.

עין משפט ו.ז.ז.ז. יו"ד סימן כד פעיף טז
עין לעיל עין משפט ג

יו"ד סימן לג פעיף י

י. נפרדו הקנה והוושט י זמ"ז אם זה ברוב אורכן טריפה.

דף מד:

עין משפט א. יו"ד סימן לד פעיף א

א. גרגרת ב שנפסק רוב חללה במקום הראוי לשחיטה או למעלה ל מזה
הרי זה אסורה מ.

עין משפט ב. חו"מ סימן רמט פעיף ה

ה. מידת חסידות נ שלא לקבל מתנה אלא לבטוח בשם יתברך שיזמן לו
די מחסורו שנאמר "ושונא מתנות יחיה".

עין משפט ג. יו"ד סימן רמב פעיף לא

לא. מ. כל תלמיד חכם שדעותיו מכוונות אינו מדבר בפני מי שגדול ממנו

- ט. דוקא חרטום התחתון אבל העליון טריפה אע"פ שיכול לחיות. כף החיים אות ו'.
- י. מחולין מ"ד, וכך פירש ר"ח והרי"ף והרא"ש בחולין נ"ז ע"ב גגו של זפק נדון כוושט.
- כ. ממשנה חולין דף מ"ב. והיינו הקנה שדופן הקנה עב מלמעלה לצד הגוף ולצד הצואר אינו אלא קרום דק ואינה אסורה עד שיפסק רוב החלל, ועובי דופן הקנה אינו משלים לרוב זה. ש"ך ס"ק א' מש"ס ופוסקים. ובטבעת גדולה רוב היקיפה הוי רוב חלל.
- ל. אבל למטה מזה לצד הגוף ממקום הראוי לשחיטה במשהו טריפה. כמ"ש בסי' ח', ט"ז ס"ק א' וש"ך ס"ק ב'.
- מ. אם נפסקה בכמה מקומות מצרפים לרובא. כף החיים אות ד'.
- נ. שדרך בני אדם להיות להוט אחרי הממון בסוכרם להחיות נפשם ונפש ביתם, ואמר שאדרבא "ושונא מתנות יחיה", כי הלהוט אחר מתנות צריך להחניף לבריות ואינו מוכיח על מעשיהם הרעים שרואה בהן. סמ"ע ס"ק ד'.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהוד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

בחכמה אע"פ שלא למד ממנו כלום ^ס.

הגה: אין לאדם להורות עד ארבעים שנה ^ע אם יש גדול ממנו ^פ בעיר אע"פ שאינו רבו.

הגה: חכם שאסר אין חבירו רשאי להתיר משקול הדעת ^ז, אבל אם יש לו קבלה שאין הדין כן ושטעה, או שטעה בדבר משנה, יכול להתיר ^ק.

הגה: אפי' טעה הראשון בשקול הדעת יכול לישא וליתן עם המורה ההוראה עד שיחזור בו ^ר, וע"כ אין איסור לשואל לשאול ^ש לשני, ובלבד שיודיע אותו ^ת שכבר הורה הראשון לאסור.

הגה: התיר הראשון וכבר חלה הוראתו ^א אין לשני לאסור מכח שיקול הדעת.

ס. בפ"ה דאבות משנה ז'.

ע. משמע ארבעים שנה מיום שנולד, וכן פירש רש"י והר"ן, אבל בתוספות בסוטה דף כ"ב ע"ב פירשו משנה שהתחיל ללמוד ולא משנה שנולד. ש"ך ס"ק מ"ט.

פ. או זקן מיהו צריך שהזקן יהיה שוה לו בחכמה. ש"ך ס"ק נ"א. וכתב הש"ך בס"ק נ' דאם שניהם שוים מותר אע"פ שלא הגיע לארבעים וסיים דיש להחמיר.

צ. כ"כ ברי"ו בשם י"א, והיינו שכבר חלה הוראתו אבל אם שניהם בבית המדרש יכול להתיר כמו שכתבו הפוסקים, והביאם הש"ך בס"ק נ"ה, ש"ך ס"ק נ"ב. וכן הסכים בבית לחם יהודה.

ואפי' השני גדול ממנו בחכמה ובמנין, כ"כ הר"ן בפ"ק דע"ז בשם הראב"ד והריב"ש בס"י שע"ט אבל מדברי המהרי"ק אם השני גדול ממנו רשאי, שלא אמרו רק בחבירו. ש"ך ס"ק נ"ג.

וכיון שאין השני רשאי להתיר, אם עבר והתיר אינו מותר. כ"כ הר"ן, ש"ך ס"ק נ"ד. **ק.** והש"ך בס"ק נ"ה חולק וס"ל דאף שיש לשני קבלה שאין הדין כן, אינו יכול להתיר. **ר.** והיינו שיקול הדעת דפליגי בזה תרי תנאי או אמוראי או הפוסקים ופסק האוסר כחד מגייהו, והסוגיא דעלמא כמו השני, אבל אם אינו יכול להתברר שטעה בשקול הדעת אע"פ שהוא נושא ונותן עם המורה אינו יכול להתיר. ש"ך ס"ק נ"ח. ועיין בש"ך ס"ק י"ד בחו"מ סי' כ"ה.

ש. כך גירסת הט"ז בס"ק י"ז.

ת. כמו שאמרו בע"ז י"ט ע"ב, הגאון.

א. והש"ך בס"ק נ"ט חולק על זה שהרי הטעם שאין חבירו יכול להתיר לא משום כבודו של חכם נגדו בה, אלא משום שויה חתיכה דאיסורא משמע דמעיקר הדין יכול להתיר גם בחלה הוראתו. והט"ז מחלק דאם כבר נעשה מעשה מחמת הוראה זו כגון שאכלו קצת ממנו או נתערב בין דבר היתר, אז אין השני יכול לאסור משא"כ בקבלו ההוראה לחוד יכול השני לחלוק ולהחמיר לאסור. ובנה"כ כתב על הט"ז דלא דק דמהרא"ש שהוא מקור לדין זה פי' חלה הוראתו היינו נתפשטה הוראה זו ולאפוקי היו שניהם עדיין בבית המדרש.

הגה: כל זה באותה הוראה עצמה, אבל במעשה אחר ^ב פשוט שיכול להורות מה שנראה לו.

יו"ד סימן קטז פעיף ז

ז. י. בהמה מסוכנת אע"פ שניתרת בשחיטה המדקדקים מחמירים על עצמם ^ג שלא לאכל ממנה.

הגה: בהמה שהורה בה חכם מסברא ולא נמצא הדין בפירוש להתירה בעל נפש ^ד יחוש ולא יאכל ממנה.

-
- ב.** ואם החכם הראשון אסר מחמת חומר או גדר וסייג אין השני יכול להתיר אפי' במעשה אחר, כ"כ המהרש"ל. ש"ך ס"ק ס'.
- ג.** דבר שהתבטל בששים איכא פלוגתא אם אדם יכול להחמיר על עצמו או שזה מינות להחמיר בזה. כף החיים אות פ'.
- ד.** היינו חסיד, כך פירש רש"י בחולין דף מ"ד.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com